

Het voorwoord van een boek werkt men gewoonlijk rustig af als het laatste hoofdstuk al in druk is. Voor een periodiek is het "Ten Geleide" een ietwat avontuurlijkere aangelegenheid, zeker bij de start van een nieuwe jaargang.

Het is te begrijpen dat in allerlei kringen en op allerlei niveaus gezocht wordt naar nieuwe wegen en nieuwe vormen om het woord structuren nog even te vermijden. Doen we het wel goed, zijn we wel op de goede weg, betrekken we er wel voldoende mensen bij, waar halen we de deskundigheid vandaan, etc. zijn de vragen die regelmatig terugkomen. Elke organisatie - iedere redactie - ook een kleine als de onze - is aan zichzelf verplicht om zich durend te bezinnen op het doel, de doelmatigheid en methode van het werk. Het is een bedrijfsvoorwaarde, al krijgt men soms de idee dat er niets meer is dat de moeite waard is, of het moet tot in de wortels worden omgespit, naar boven gehaald, bediscussieerd, op de analysetafel gelegd, respectievelijk er afgeveegd, om daarna, om maar wat jargontermen te gebruiken, Polakologie te gaan bedrijven, alternatieve oplossingen te gaan bedenken, aktiemodellen te gaan ontwikkelen etc., etc. Dit klinkt misschien wat badinerend, maar natuurlijk moet het allemaal gebeuren. Werkelijk beleid krijgt slechts vorm en kan alleen dan gevoerd worden wanneer er voortdurend een confrontatie van meningen is. We moeten dan ook niet benauwd zijn, dat de uitersten elkaar raken.

Het behoeft geen verwondering te wekken dat ook bij ons regelmatig vragen rijzen als "Waar staan wij met dit Informatiebulletin?", "Worden de doelstellingen bereikt?", "Sluit de werkwijze aan bij de nieuwe ontwikkelingen?" etc., etc. De teneur van de vragen is daarbij dan niet: "doen wij het goed en hoe doen wij het beter?" maar "zullen, moeten wij het überhaupt zo doen", "is het service"? "Wat kunnen we alleen en wat doen we samen met anderen?". Vooral de laatste vraag is tegen de achtergrond van allerlei ontwikkelingen "binnen en buiten" uitermate actueel én belangrijk.

De vraag leeft ook bij anderen. Krachten bundelen is duidelijk een "Gebot der Stunde" dat ook meer en meer mensen, die zich dagelijks zowel praktisch als theoretisch met de massacommunicatie (pers, radio, televisie, film, public relations, voorlichting, reclame etc.) bezig houden, in beweging zet om een (nog vage) bijdrage te leveren aan de gevoelsmatig niet onduidelijke, maar in zijn praktische uitwerking zo ongelooflijk ingewikkelde en riskante opdracht : een volwassen nederlands-talig tijdschrift dat theoretici, practici en geïnteresseerde buitenstaanders de mogelijkheid biedt tot reflectie op de problematiek van de massacommunicatie. Wij kunnen in dit verband denken aan het ter ziele gegane "Communicatie" en nieuwe plannen in die richting van onze collegae uit Nijmegen.

Maar intussen geldt voor ons dat de verkoop tijdens de verbouwing moet doorgaan. Daarom begonnen wij een nieuwe jaargang - "Audendo et agendo res romana crevit" - en ligt hier een nieuw nummer voor U van het Informatiebulletin CeCoWe.

Op de eerste plaats blijft een brede informatie over het hoe en het wat van en aan het Centrum voor Communicatiewetenschappen een vereiste. Want vele initiatieven van uiteenlopende aard en belang missen nog altijd de systematische steun en weerklank die er onontbeerlijk voor zijn. Maar niet alleen daarom maken we dit periodiek. Er zijn ook andere motieven.

De onvoorstelbaar spectaculaire ontwikkeling van de massa media in dit tijdperk en de vitale betekenis er van voor onze tijd en de toekomst vragen om een blijvende nuchtere en zo breed mogelijke beschouwing van en documentatie over het bestaande en een gestaag zoeken naar nieuwe vormen en oplossingen. Vandaar dit eigen, nu nog in vrije tijd gemaakte, periodiek met artikelen en verslagen van wetenschappelijk onderzoek, documentatie, openhartige en genuanceerde discussie, theoretische beschouwingen, literatuuroverzichten, ervaringsgegevens, etc.

Op deze wijze hopen wij onze media-begeleidende functie in dienst te stellen van zeer velen : de studenten, de afgestudeerden, de overheden, de theoretici, de journalisten, alle geïnteresseerden én de opbouw van een samenleving-in-welzijn.

Wij zijn er ons van bewust dat dit wat onmiddellijk voorafgaat mooier kan lijken dan de inhoud van dit bewijsnummer. Natuurlijk hadden meer terreinen dan nu is geschied ter sprake gebracht kunnen worden en relief kunnen krijgen. Onze aandacht is evenwel beperkt. Een bescheidenheid uit nood-

zaak ! Maar in die beperking worden - en dat is waarschijnlijk minder bescheiden - toch belangrijke zaken aan de orde gesteld. Daarom zijn we de medewerkers aan dit nummer erkentelijk. Wij hopen dat het door hun aangebrachte aangemerkt wordt als een bijdrage tot een documentatie- en begeleidingswerk dat noodzakelijk professioneel verder moet gezet worden. Intussen houden wij ons graag aanbevolen voor uw wensen en opmerkingen.

Herman van Pelt,
Hoofdredacteur.